

maal, som det ærede Medlem Hr. Rode rejste, nemlig om Betjeningen af Rangermaskiner, hvorom det formentlig heller ikke har tilstrækkelig Sagkundskab.

Medens jeg er ved dette Spørgsmaal, maa jeg maaske sige, at der er givet Besked om, at der skal være een Mand paa Rangermaskiner, men for de Maskiner, som rangerer paa de farligste Steder, ved Færger og Havne o. s. v., er der stillet den Fordring, at der tillige skal være en Portør, som er saaledes uddannet i Betjeningen af Lokomotiver, at han kan standse og sætte dem i Gang, overhovedet betjene dem saaledes, at der ikke foreligger noget Faremoment. I hvert Fald vil der ikke ske Indskrænkning fra 2 til 1 Mand, forinden saadanne Folk er uddannet dertil. Det maa jo være tilstrækkelig Sikkerhed, at der er betryggende Mandskab, som kan udføre de Manipulationer, som skal udføres, og at det just behøver at være en Lokomotivfører, mener jeg ikke er et Krav, man kan stille. Men det skal være en Mand, der kan betjene et Lokomotiv, og saaledes vil det ogsaa blive udført i Praksis.

Jeg sagde, at Spørgsmaalet havde været behandlet forskriftsmæssigt i Henhold til Loven om Forhandlingsreglerne. Det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte bebrejdede mig, at jeg ikke havde villet være med til en Forhandling med Formanden for De samvirkende Fagforbund C. F. Madsen. Jeg skal herom ganske henvise til, hvad der staar herom i Tjenestemandsløven, og til de Forhandlingsregler, som er blevet vedtaget herom. Der kan ikke være Adgang for Formanden i De samvirkende Fagforbund til at deltage i Forhandlingen. Jeg har udførligt gjort Rede for dette i en Skrivelse til De samvirkende Fagforbund. Paa denne Skrivelse har jeg endnu ikke faaet Svar. Jeg har tilføjet i Skrivelsen, at hvis de ønskede en Drøftelse deraf, var jeg villig til at deltage.

Det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte omtalte ogsaa, at Statsbanerne havde haft Lederne af de forskellige Forbund til at deltage i Forhandlingerne om Tjenestetid. Det kan jeg ikke erkende Rigtigheden af. Man har haft Ledere af Fagforbund til at deltage i Forhandlinger med Værkstedsarbejdere, som ikke er egentlige Tjenestemænd, men det har været om Forhold som Arbejdsvilkaar og Lønvilkaar, som ganske flyder ud i eet for Folk, som ikke er fast, men kun løst ansatte, og hvor det drejer sig om kollektive Aftaler for Værkstedspersonale. Det har ej heller været saadan, at de paagældende Fagforeningsformænd

altid har været med. Jeg tror for øvrigt aldrig, Formanden for Fagforbundene har været med. I visse Perioder har de ikke været med, og i visse Perioder har de været med, men det stammer fra en Tid, forinden Forhandlingsreglerne traadte i Kraft, og forinden Lovgivningen herom. Der har endnu ikke været nogen af de hidtil fungerende Ministre, som har villet bryde den Praksis, der har været skabt i den Henseende længe forud for 1910 og ogsaa hviler paa et helt andet Grundlag end de egentlige Forhandlinger mellem Administrationen og Statens Tjenestemænd.

Jeg sagde, at Sagen var sendt til Udtalelse i Lønningsraadet, naturligvis en Udtalelse, som kun kunde gives indenfor den Beføjelse, som Lønningsraadet har i Henhold til Tjenestemandsløven. I den Skrivelse, der kom tilbage fra Lønningsraadet, er der Udtalelser med Hensyn til to Punkter. Det ene Punkt omhandler Banevedligeholdelsestjenesten, hvorfor der er sat en gennemsnitlig Tjenestetid om Aaret paa $8\frac{1}{4}$ Time pr. Dag. Der bliver sagt derom i Lønningsraadets Skrivelse, at Tjenestetidsreglerne kendte kun Tjenestenormer paa 8, 9 og 10 Timer daglig, og man siger: da de paastaede Pauser er af et saadant Omfang, at de ikke kræver egentligt Arbejde og Agtpaagivenhed i langt den overvejende Del af Tiden, maa Tjeneste af den Beskaffenhed falde ind under Normen 234 Timer, i modsat Fald maa den være berettiget til Normen 208 Timer. Administrationen har hævdet, at Beskaffenheden er af et saadant Omfang, at det maa falde ind under Normen 234 Timer, og for at denne Formalitet ikke skulde give Anledning til Paatale af nogen Art fra nogen Side, er dette rettet i Tjenestetidsreglerne, efter at de har faaet Stadfæstelse, saaledes at dette nu kan henføres under Norm B., 234 Timer. At man ikke kan se 9 Timer hele Aaret igennem og derfor ikke kan bruge dem til Arbejde i hele den Tid, altsaa ikke kan anvende de vedkommende i saa lang Tid i den mørke Tid af Aaret, er en anden Sag, men de er nu henført under Normen B.

Det andet Spørgsmaal, det drejer sig om, er det, at intensiv Pakhustjeneste ikke er henført under Normen 208 Timer. Der siges herom i Skrivelsen, at der nu i Reglerne under Normen 208 Timer er indskudt „intensiv Tjeneste paa Godsekspeditionskontorer, store Billetsalgs- og Telegrafkontorer“, medens der intet nævnes om intensiv Pakhustjeneste. Man er klar over, at det rent formelt kan hævdes, at man ikke